

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/483/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613205023
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Miroslav Šepták
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5613205023.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Miroslava Šeptáka a členov senátu JUDr. Yvetty Dzugasovej a JUDr. Jany Urbanovej, v právnej veci žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, právne zastúpený JUDr. Romanom Kvasnicom, advokát, s. r. o., advokátska kancelária so sídlom Piešťany A. Kmeťa 24, proti žalovanej: M. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom v L. XXX, v konaní o zaplatenie sumy 672,81 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 5C/151/2013-49 zo dňa 18. júla 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 5C/151/2013-49 zo dňa 18. júla 2013 vo výroku, ktorým v zostávajúcej časti žalobu zamietol, ako aj vo výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Vo zvyšnej časti **z o s t á v a** rozsudok okresného súdu **n e d o t k n u t ý .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Liptovský Mikuláš zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 672,81 eur, úroky z omeškania vo výške 8 % ročne od 21. 11. 2011 do zaplatenia, trovy právneho zastúpenia vo výške 142,01 eur a trovy konania vo výške 40,- eur, tieto na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Petra Kvašňovského, advokáta, so sídlom v B., V. XX, a to mesačnými splátkami vo výške 100,- eur, splatnými vždy do 15. dňa kalendárneho mesiaca vopred počnúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého dlhu. V zostávajúcej časti žalobu zamietol.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že účastníci konania uzatvorili dňa 07. 12. 2006 zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej peňažné prostriedky a žalovaná sa zaviazala peňažné prostriedky vrátiť žalobcovi. Výška dlhu žalovanej predstavovala sumu 672,81 eur. Žalovaná nerozporovala tvrdenia žalobcu, že z poskytnutého úveru uhradila 24 mesačných splátok (ktoré neboli všetky uhradené v plnej výške). V časti zaplatenia žalovanej istiny 672,81 eur si preto okresný súd osvojil skutkové tvrdenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov (§ 120 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku ďalej len „O. s. p.“) a rozhodol na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné (§ 153 ods. 1 O. s. p.), keďže o ich pravdivosti nemal dôvodné a závažné pochybnosti. Z dôvodu omeškania žalovanej s plnením dlhu (ktorá skutočnosť nebola žalovanou spochybnená), vzniklo žalobcovi zo zákona právo na zaplatenie úrokov z omeškania. Žalovanej bola uložená povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vo výške 8 % ročne z dlžnej

sumy od 21. 11. 2011 (deň nasledujúci po dni konečnej splatnosti úveru) do zaplatenia. Takto súdom priznané úroky z omeškania zahŕňajú aj splatný poplatok z omeškania za obdobie od 21. 11. 2011 do 22. 11. 2012 (ako si ho uplatnil žalobca) s úhradou istiny 672,81 eur. Prvostupňový súd zamietol žalobu v časti o priznanie úrokov z omeškania zo splátok, s ktorými sa žalovaná dostala do omeškania od 21. 02. 2007 do 20. 11. 2011. Žalobca neozrejmil súdu, s ktorými konkrétnymi splátkami (ktoré prislúchajú konkrétnemu mesiacu) a v akej výške sa žalovaná dostala do omeškania. Žalujúca strana rovnako ani nevymedzila dobu omeškania so zaplatením tej-ktorej splátky. Prvostupňový súd tiež zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie splatného riadneho úroku vo výške 6,53 eur (za obdobie od 21. 11. 2011 do 22. 11. 2012), ako aj žalobu o zaplatenie úroku vo výške 18,40 % ročne od 23. 11. 2012 do zaplatenia, keďže vykonaným dokazovaním nebola preukázaná dôvodnosť žaloby v tejto časti. V tomto smere poukázal na znenie ust. § 503 ods. 1, 2, 3 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorých sú úroky splatné najneskôr do splatnosti úveru, nie po splatnosti úveru. Zo zákonnej úpravy nevyplýva, že po vyhlásení celého úveru za splatný sa ďalej úročí istina úveru až do zaplatenia (do vrátenia peňažných prostriedkov prislúchajú úroky len v prípade vrátenia peňažných prostriedkov pred dobou splatnosti podľa § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka). Zmluvný úrok je vyjadrením odplaty za užívanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú veriteľovi do doby splatnosti (veriteľ neposkytuje peňažné prostriedky po lehote splatnosti). Veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania (rozsudok Najvyššieho súdu SR R 59/1998). Domáhať sa zmluvných úrokov po zosplatnení úveru a ďalej úročiť úver nezodpovedá charakteru a podstate zmluvného úroku. Po zosplatnení úveru sa dlžník nenachádza v režime požičiavania istiny a rovnako ani neužíva istinu, preto žalobcovi ako veriteľovi neprislúcha odplata za užívanie požičanej istiny zmluvný úrok, ale sankčný úrok z omeškania. Žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, že v sume 6,53 eur (úrok za obdobie od 21. 11. 2011 do 22. 11. 2012) je uplatnený aj úrok, na ktorý vznikol žalobcovi nárok pred konečnou splatnosťou úveru, t. j. ku dňu 20. 11. 2011. Uvedené tvrdenie vyvracia doplnenie žaloby zo dňa 07. 06. 2013, podľa ktorého súčasťou žalovanej istiny 672,81 eur sú okrem iného aj splatné úroky. Napokon okresný súd nepriznal žalobcovi ani sumu vo výške 2,99 eur, ktorú žalobca v žalobe označil ako poplatky. Žalobca bližšie neozrejmil súdu, o aký druh poplatku ide. V tomto smere si žalobca nesplnil povinnosť tvrdenia, keďže v žalobe netvrdil ani skutočnosti odôvodňujúce vznik povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi uvedený poplatok. Nesplnenie uvedenej povinnosti malo za následok nepriznanie požadovaného peňažného plnenia.

O trovách konania rozhodol súdu podľa § 142 ods. 3 O. s. p.. Vychádzajúc z pomeru úspechu a neúspechu toho-ktorého účastníka zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 142,01 eur a trovy konania vo výške 40,- eur. Trovy právneho zastúpenia boli vyčíslené v zmysle § 10 ods. 1 v spojení s § 14 ods. 1 písm. a) a b) Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

V súlade s ust. § 160 ods. 1 O. s. p. prvostupňový súd povolil žalovanej na zaplatenie dlhu mesačné splátky, ktorých výšku, ako aj podmienky zročnosti stanovil pri aplikácii citovaného zákonného ustanovenia vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku. Prvostupňový súd prihliadol na výšku peňažného plnenia, ako aj nepriaznivé sociálne pomery žalovanej. Povoľením splátok nebude žalobca vo svojich majetkových pomeroch dotknutý. Napokon v prípade nezaplatenia čo i len jednej splátky žalovaná stráca výhodu splátok a vznikne jej povinnosť uhradiť dlh jednorázovo.

Proti vyššie uvedenému rozsudku čo do výroku, ktorým okresný súd v zostávajúcej časti žalobu zamietol, podal žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu odvolanie, na základe ktorého odvolací súd žiadal, aby rozsudok okresného súdu v napadnutej časti zmenil a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel. Prvostupňovému súdu vytkol, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávne právne posúdenie veci (§ 205 ods. 2 písm. d), f) O. s. p.) a napokon nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia.

V bližších podrobnostiach uviedol, že okresný súd sa nezaoberal tvrdením žalobcu v podanej žalobe, na základe ktorého žalobca predložil súdu prehľad mesačných splátok zaplatených žalovanou, z ktorého vyplýva, s ktorými splátkami sa dostala do omeškania, v ktorých mesiacoch nezaplatila mesačnú splátku v plnej výške, resp. v ktorých mesiacoch nezaplatila mesačnú splátku vôbec. Žalobca uviedol, akým spôsobom pri uplatňovaní úrokov a úrokov z omeškania postupoval s poukazom na ustanovenie bodu 7.4. úročenie Všeobecných obchodných podmienok, ku ktorým žalovaná pri podpise zmluvy o splátkovom úvere pristúpila. Oboznámila sa s nimi a zaviazala sa ich dodržiavať. Na základe ustanovenia

bodou 7.4.2. sa úver úročí denne odo dňa poskytnutia úveru (vrátane) do dňa predchádzajúceho dňu splatenia úveru (vrátane). Podľa bodu 7.4.4. Všeobecných obchodných podmienok, ak je klient v omeškaní so splácaním úveru alebo jednotlivých splátok úveru, banka je oprávnená požadovať od klienta okrem úrokov tiež úroky z omeškania z dlžnej čiastky, pričom dlžná čiastka sa úročí úrokom z omeškania denne od prvého dňa omeškania (vrátane) až do dňa bezprostredne predchádzajúceho dňu splatenia dlžnej čiastky (vrátane). Žalovaná sa dostala prvýkrát do omeškania už s úhradou mesačnej splátky, ktorá sa stala splatná dňa 20. 02. 2007, teda ešte na začiatku zmluvného vzťahu a postupne aj s inými splátkami. Okresný súd aj napriek skutočnosti, že žalobca riadne preukázal, že žalovaná sa dostala do omeškania so splácaním úveru a uviedol, s ktorými splátkami sa žalovaná dostala do omeškania, nepriznal žalobcovi právo požadovať od dlžníka popri plnení aj úroky z omeškania, ktoré mu priamo vyplývajú z platných právnych predpisov (§ 369 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník).

Odvolateľ tiež vyslovil názor, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je nedostatočné, keďže súd sa nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami. S poukazom na právne vety obsiahnuté v rozhodnutiach Ústavného súdu SR (I. ÚS 146/08, IV. ÚS 14/07, I. ÚS 265/05) je preto potrebné napadnutý rozsudok považovať za vydaný v rozpore s pravidlami obsiahnutými v rozhodovacej činnosti ústavného súdu.

Taktiež nesprávny je aj právny názor prvostupňového súdu, podľa ktorého si žalobca nesplnil povinnosť tvrdenia vo vzťahu k uplatneným poplatkom vo výške 2,99 eur. Žalobca na podporu svojich tvrdení predložil Zmluvu o splátkovom úvere, z ktorej vyplýva zmluvná povinnosť žalovanej platiť žalobcovi za poskytnutý úver poplatok za správu úveru vo výške 60,- Sk mesačne. Zároveň aj z predloženého úplného výpisu z bankového informačného systému vyplývala skutočnosť, že uplatnená suma poplatkov predstavovala poplatok za správu úverového účtu a zároveň z neho vyplývala aj jeho uplatnená výška. Tvrdenie súdu o nesplnení povinnosti tvrdenia žalobcom viedlo k závažnému porušeniu zásady rovnosti účastníkov vzhľadom na skutočnosť, že zo strany žalobcu došlo k predloženiu dôkazov o uzavretí zmluvy o splátkovom úvere. V tomto smere poukázal aj na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3M Cdo 6/2010 zo dňa 22. 09. 2010.

Aj zamietnutie vyčísleného úroku ku dňu 22. 11. 2012 vo výške 6,53 eur a úroku vo výške 18,40 % ročne zo sumy 672,81 eur od 23. 11. 2012 do zaplatenia vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Okresný súd pri svojom rozhodovaní v podstate vychádzal z toho, že po zosplatení úveru sa dlžník nenachádza v režime požičavania istiny a rovnako ani neužíva istinu, preto žalobcovi ako veriteľovi neprislúcha odplata za užívanie požičanej istiny zmluvný úrok, ale sankčný úrok z omeškania. Prvostupňový súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. R 59/1998, podľa ktorého veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu. Následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. S poukazom na znenie ust. § 497 Obchodného zákonníka a § 6 ods. 2 zákona č. 255/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch mal odvolateľ za to, že pri poskytnutí peňažných prostriedkov na základe zmluvy o úvere má nárok na úroky až do doby zaplatenia poskytnutých peňažných prostriedkov (ako odplata za poskytnutie úveru). Zároveň táto zmluvná podmienka vyplýva aj z ustanovenia bodu 7.4.2. Všeobecných obchodných podmienok, ku ktorým žalovaná pri podpise zmluvy o splátkovom úvere pristúpila, oboznámila sa s nimi a zaviazala sa ich dodržiavať. Podľa Všeobecných obchodných podmienok úver sa úročí denne odo dňa poskytnutia úveru (vrátane) do dňa predchádzajúceho dňu splatenia úveru (vrátane). Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia nerozlišoval pojmy splatenie úveru a zosplatenie úveru, pričom ide o pojmy s odlišnými dôsledkami pre existenciu nároku veriteľa. Splatením úveru sa rozumie jeho vrátenie veriteľovi spolu s úrokmi, ktoré plnia funkciu odplaty pre veriteľa. Splatením úveru aj s úrokom zaniká nárok veriteľa. Zosplatením sa naopak rozumie určenie splatnosti celého dlhu v prípadoch, kedy bolo vrátenie dlhu dohodnuté vo forme splátok. Okamih zosplatenia úveru nemá za následok zánik nároku veriteľa na poskytnuté peňažné prostriedky ani nároku na úroky. Zákaz požadovania zmluvného úroku po konečnej splatnosti má význam len vtedy, keď ku dňu konečnej splatnosti úveru sa úver v plnom rozsahu vyplatí a tým dlh zanikne. Uvedené však predpokladá skutočnosť, že dlžník plní svoj záväzok voči veriteľovi riadne a včas. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná sa dostala do omeškania so splácaním úveru, nemožno od žalobcu spravodlivo požadovať, aby neuplatňoval svoj nárok na zaplatenie zmluvného úroku aj po konečnej splatnosti úveru. Z ekonomickej podstaty zmluvného úroku vyplýva, že ide o odplatu za prenechanie peňazí po určitý čas. Tým, že dlžník svoj dlh neplní, by sa veriteľovi zhoršilo jeho postavenie, pretože by mohol od dlžníka požadovať už len úrok z omeškania, ktorý je v súčasnosti nižší ako trhové úrokové sadzby splátkových úverov. Takýmto postupom by žalobcovi reálne vznikla škoda

(ušlý zisk), pretože ak by dlžník plnil riadne, mohol by žalobca odo dňa konečnej splatnosti úveru peniaze opäť požičať za trhovú hodnotu úrokovej sadzby inému klientovi, takto však môže požadovať od dlžníka len sankčný úrok z omeškania. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, na ktoré odkazuje okresný súd, nesprávne interpretoval a aplikoval. Z citácie uvedeného rozhodnutia je zrejmé, že prvostupňový súd v snahe chrániť žalovanú ako spotrebiteľa, nad rámec zachovania zásady rovnosti účastníkov konania, použil len časť z odôvodnenia rozhodnutia. Vyplýva z neho tiež, že zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania. S poukazom na text rozhodnutia nie je možné dospieť k názoru, že Najvyšší súd SR vyslovil, že veriteľ má nárok na úroky z peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu. Navyše rozhodnutie Najvyššieho súdu SR vychádzalo z právneho stavu v čase, keď výška úrokov z omeškania nebola zákonom limitovaná, dnes je však toto rozhodnutie, vzhľadom na zmenu právneho stavu, v tejto časti nepoužiteľné.

Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku a vo výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil, a to z nasledovných dôvodov:

V preskúmvanej veci je nesporné, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, Zmluvy o splátkovom úvere č. 0333560153 zo dňa 07. 12. 2006 (č. I. 8,9 spisu). Na základe predmetnej zmluvy sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej splátkový úver vo výške 20.000,- Sk a žalovaná sa zaviazala poskytnutý úver splatiť, a to v splátkach vo výške 586,- Sk mesačne, v počte splátok 59, splatnosť splátok vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci. Úroková sadzba predstavovala 18,4 % ročne a bola pevná do konečnej splatnosti úveru. Splatnosť prvej splátky bola dohodnutá na deň 20. 01. 2007, konečná splatnosť bola stanovená na 20. 11. 2011. Ročná percentuálna miera nákladov bola vyčíslená a predstavovala 26,80 %. Žalobca pri uzatváraní zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, a preto je ho potrebné v zmysle § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka považovať za dodávateľa (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy). Žalovaná ako fyzická osoba pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, preto je potrebné považovať ju podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) za spotrebiteľa a zmluvu posúdiť ako spotrebiteľskú zmluvu. Išlo o typickú štandardnú formulárovú zmluvu (ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a že spotrebiteľ spravdila jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú predtlač, spotrebiteľ buď prijme podmienky zmluvy, ktoré si dodávateľ sám v predstihu, buď podľa vlastnej predstavy naformuluje, alebo zmluvnú vzťah nevznikne), na ktorú zásadne dopadá súdna kontrola v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka.

V podanej žalobe žalobca uviedol, že súčasťou sumy 672,81 eur sú v zmysle bodu 5.2. Obchodných podmienok i splatné úroky a splatné poplatky. Peňažné prostriedky vo výške 663,87 eur boli žalovanej poskytnuté dňa 07. 12. 2006, žalovaná z poskytnutého úveru uhradila 24 mesačných splátok (nie všetky boli uhradené v riadnej výške) a ku dňu podania žaloby spolu zaplatila 1.030,88 eur. Od 16. 06. 2011 nezaplatila ani jednu splátku na úhradu svojho dlhu.

Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

Podľa § 502 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške.

Keďže v preskúmanom prípade titulom, na základe ktorého si žalobca uplatňoval svoje právo, je spotrebiteľská zmluva, ktorá je regulovaná osobitnou úpravou a zmluvné podmienky dojednané v zmluve sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa, niet dôvodu v danej veci na použitie ust. § 502 Obchodného zákonníka.

Rozhodovania prax aj právna literatúra je jednotná v tom, že úroky dohodnuté pri poskytnutí peňažnej pôžičky alebo úveru, predstavujú odmenu za používanie požičanej istiny. Pokiaľ dohodnuté úroky sú odmenou za používanie istiny, úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškania s platením istiny a na rozdiel od dohodnutého úroku ich môže veriteľ požadovať, aj keby neboli zmluvne dohodnuté, ako vyplýva z ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

V predmetnej veci prvostupňový súd správne uzavrel, že podľa ustálenej súdnej praxe (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/143/98) vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver Najvyššieho súdu SR je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťažaniu, a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahu medzi účastníkmi. Na tomto výklade aj ustálenej súdnej praxe nič nemení ani citované ust. § 6 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, o ktoré opiera svoje odvolanie žalobca a podľa ktorého spotrebiteľ má povinnosť uhradiť úrok len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Toto ustanovenie Zákona o spotrebiteľských úveroch má na mysli situáciu, kedy spotrebiteľ - dlžník svoj dlh riadne spláca a toto ustanovenie vymedzuje celkovú dĺžku obdobia, počas ktorého má dlžník ako spotrebiteľ povinnosť platiť úroky. Nič to však nemení na situácii, že pokiaľ veriteľ (v danom prípade žalobca) pristúpi k tomu, že považuje celý dlh za splatný, potom nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a nie už úrokov z úveru.

S poukazom na uvedené okresný súd celú vec správne uzatvoril, keď konštatoval, že nie je možné priznať úroky z úveru v čase po splatnosti celého úveru, pokiaľ tu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania tak, ako to vyplýva z citovaného uznesenia Najvyššieho súdu SR.

Odvolací súd sa stotožnil aj s názorom prvostupňového súdu, že žalobca neprezentoval v konaní také skutkové tvrdenia, z ktorých by bolo možné riadne posúdiť dôvodnosť uplatneného nároku v časti o zaplatenie sumy vo výške 2,99 eur, ktorú žalobca v žalobe označil ako poplatky. Žalobca bližšie nezrejmil súdu, o aký druh poplatku ide. V tomto smere si naozaj nesplnil povinnosť tvrdenia, keďže v žalobe netvrdil ani skutočnosti odôvodňujúce vznik povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi uvedený poplatok. Keďže v konaní bolo uplatnené právo na zaplatenie dlhu zo zmluvy o splátkovom úvere, bolo na žalobcovi, aby podrobne špecifikoval jednotlivé peňažné sumy, ktoré si uplatnil, a to z hľadiska výšky, splatnosti i právneho dôvodu vzniku. Žalobca nepredložil postačujúce tvrdenia a dôkazy. Tie predložené v žiadnom prípade nemohli byť základom pre vyhovie podanej žaloby v uvedenej časti. Neúplné skutkové tvrdenia museli viesť k zamietnutiu časti uplatňovaného nároku. Nie je úlohou civilného súdu odstraňovať nedostatky podaní žalobcu či snažiť sa z vlastnej iniciatívy hľadať v jeho podaniach parciálne údaje na účely vyhovie žalobe sčasti. Treba totiž zdôrazniť, že v civilnom konaní platí zásada ukladajúca účastníkovi tvrdiacemu istú skutočnosť, túto aj preukázať, inak sa vystavuje riziku neúspechu v konaní. Žalobca v predmetnej časti zjavne neuniesol dôkazné bremeno, okresný súd mu

prítom ponúkol príležitosť vysvetliť opodstatnenosť uplatneného nároku, či už vo forme osobitnej výzvy zo dňa 24. 05. 2013, ako aj v účasti na pojednávaní dňa 18. 07. 2013. Na toto sa žalobca nedostavil, svoju neúčast' ospravedlnil z dôvodu kolízie pojednávania, nežiadal o odročenie pojednávania. Okresný súd preto vec správne pri aplikácii ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. prejednal aj v neprítomnosti žalobcu. Konkrétna špecifikácia žalovanej sumy bola práve tým, čo mohlo vyústiť do procesného úspechu žalobcu v konaní. Pokiaľ účastník v konaní len poukazoval na jednotlivé výpisy z účtov a ďalšie listinné dôkazy, resp. na konkrétne ustanovenia zmluvy či všeobecných obchodných podmienok, tento jeho postup bol nedostatočný, pretože neponúkol súdu jasný obraz o štruktúre uplatnenej pohľadávky.

Vo zvyšnej časti, v ktorej okresný súd zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 672,81 eur s príslušenstvom, zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý, keďže nebol napadnutý odvolaním.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. v prospech žalovanej, ktorá mala v odvolacom konaní plný úspech. Žalovaná si však trovy odvolacieho konania neuplatnila, z obsahu spisu nevyplýva vznik nároku na ne, a preto s poukazom na uvedené odvolací súd žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.